

vá. Také výkon politických práv má své meze v trestních zákonech. Překročil-li je řečník, musí nésti následky svého nerozvážného jednání.

Čís. 1729.

Veřejnost (§ 228 tr. ř.) neznamená neobmezenou přístupnost k líčení; je otázkou praktikability, do jaké míry může být zjednán obecenstvu přístup k líčení.

Proti odeprání delegace jiného soudu není opravného prostředku.

Není zmatekem čís. 6 §u 344 tr. ř., nebyly-li do hlavní otázky pojaty ani formy ani úplatnost zjednání vraždy (§ 135 čís. 3 tr. zák.). »Úplatnost« není nutnou náležitostí pojmu »zjednání«.

(Rozh. ze dne 19. září 1924, Zm II 230/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku porotního soudu v Brně ze dne 3. března 1924, pokud jím stěžovatelky uznány byly vinnými zločinem zjednané vraždy úkladné ve smyslu §§ů 134, 135 čís. 1 a 3 tr. zák., pokud se týče zločinem vzdálené spoluviny na zločinu úkladné vraždy zjednané ve smyslu §§ů 137, 134 a 135 čís. 1 a 3 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvod zmatečnosti dle čís. 4 §u 344 tr. ř., který spatřují obě stížnosti v domnělém porušení předpisu §u 228 tr. ř., není dán. Veřejnost líčení neznamená neobmezenou přístupnost líčení; neboť zákon sám, stanově určitá omezení, aniž by tím po jeho rozumu dotčena byla veřejnost, dává tím zřejmě na jevo, že pojem veřejnosti po rozumu zákona se nikterak nekryje s pojmem neobmezené, — libovolné — přístupnosti k líčení. Jest tedy pojem veřejnosti vymeziti jinak a to s hlediska účelu veřejnosti líčení a za předpokladu, že zákonem je vyloučeno, co přesahuje účel jím sledovaný, tím více pak, co je tomu účelu protivno neb dokonce, na čem by se rozbila proveditelnost zásady veřejnosti. Účelem zákona je veřejná kontrolovatelnost konání spravedlnosti, souzení na bílém dni, nikterak v temnu tajnosti soudního řízení. Podává se tudíž pojem veřejnosti jako protiklad tajnosti a je jen otázkou praktikability, do jaké míry zjednán být může obecenstvu přístup k líčení za šetření neporušitelného postulátu nepřipustnosti vlivů nepříznivě působících na zákonný postup řízení a na činitele na něm účastněné. Ohledy ty však přímo vynucovaly při líčení, k němuž se obecenstvo hrnulo v přemíře, opatření učiněná presidiem zemskému trestního soudu a porotníra soudem samým. Bezpodstatnost výtky domněle porušené zásady veřejnosti plyne ostatně již ze skutečnosti, konstatované předsedou porotního soudu při prohlášení usnesení, jímž zamítnuty byly návrhy obhájců, totiž, že lístků bylo vydáno k přelíčení jen 65, kdežto posluchačů bylo v porotní síni nejméně třikrát tolik; z této skutečnosti je zřejmo, že o nějakém obmezení přelíčení na »zvláště vybrané« osoby, jak namítají stíž-

nosti, nelze mluvit, a že byl návrh na výslech svědků v tomto směru zamítnut právem.

Další důvod zmatečnosti, odvozovaný z odmítnutí žádosti za delegování jiného soudu porotního, není rovněž dán. Zákon nejen že neuznává subjektivního nároku obžalovaného, by postaven byl před jiný, než zákonně příslušný soud, nýbrž považuje zachování zákonné příslušnosti přímo za ochranu obžalovaného do té míry, že zásadu: »Nikdo nesmí býti odňat svému zákonnému soudci« povýšil na právo ústavní jak zákonem ze dne 27. října 1862, čís. 87 ř. zák., tak i ústavní listinou ze dne 29. února 1920, čís. 121 sb. z. a n. (§ 94 odstavec druhý). Trestní soudní řád (§ 63) přestává proto na ustanovení opravného prostředku proti delegaci, přípustné toliko z důvodů veřejné bezpečnosti nebo jiných důležitých důvodů téhož rázu, čímž vylučuje opravný prostředek proti odeření delegace vůbec, zejména tudíž při žádosti obžalovaného za delegaci, když zákon takového nároku obžalovaného nezná. Není-li tu vůbec nároku obžalovaného na delegaci, nemohl odmítnutím návrhu porušen býti nějaký zákon nebo nějaká zásada řízení.

Obžalovací spis viní obě stěžovatelky ze zločinu spoluviny na zjednané a úkladné vraždě podle §§ů 5, 134, 135 čís. 1 a 3 tr. zák., který spatřovala veřejná obžaloba v tom, že obě stěžovatelky obžalovaného V. ke zločinu zjednané a úkladné vraždy, spáchané na Karlu H-ovi, prosbami, radou, rozkazem, vyzýváním a přemlouváním zjednaly a obžalovaná H-ová mimo to úmyslným opatřením zbraně a nábojů pomáhala k jeho vykonání. Tím, že do hlavních otázek IV. a VII., v úpravě porotcům předložené, nebyla pojata slova obžalovacího spisu: »prosbami, radou, rozkazem, vyzýváním a přemlouváním«, totožnost skutku, z něhož obžalované jsou v obžalovacím spise obviněny, není dotčena, když otázky ty napořád zní, je-li obžalovaná vinna, že Jana V-ho k činu v I. hlavní otázce uvedené zjednala; neboť ony formy činnosti, v nichž spatřuje obžalovací spis zjednaní vraždy stěžovatelkami, nejsou vzhledem k zákonné definici zjednané vraždy v §u 135 čís. 3 tr. zák. zákonnými znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu; uvedení těchto forem v obžalovacím spise je beze všeho významu. Jest tudíž bezdůvodna výtka zmateční stížnosti, že při onom znění VII. hlavní otázky obžaloba není vyčerpána. Rovněž její výtka, že »úplatnost« zjednaní není v otázce zjištěna, je bezdůvodnou, poněvadž »úplatnost« není nutnou náležitostí pojmu zjednaní.

Čís. 1370.

V tom, že vlastník věci, zabavené mu finanční stráží pro podezření důchodkového přestupku, ve společnosti zjednaných k tomu společníků se této věci zmocnil a ji odnesl, nelze spatřovati krádež, ale ovšem po případě maření exekuce.

I jiná osoba než dlužník může se dopustiti přestupku dle §u 3 zák. o maření exekuce.

Ustanovení §u 290 tr. ř. dlužno použití i na prospěch obžalovaného, jehož trestní věc byla podle §u 57 tr. ř. vyloučena a samostatným, právoplatným rozsudkem vyřízena.